

РЕШЕНИЕ

№ 1065

гр. Бургас, 16.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ТОДОР Д. МИТЕВ**

при участието на секретаря **ДИЛЯНА ИВ. БОДУРОВА**
като разгледа докладваното от **ТОДОР Д. МИТЕВ** Административно наказателно дело № 20222120202500 по описа за 2022 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба на В. Х. /*/, *, чрез пълномощник – адв. * - БАК, против заповед за задържане на лице рег. № УРИ 346 33-119/01.09.2021г., издадена от Д. Б. Д.-полицейски служител в РУ-Созопол.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваната заповед за задържане.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощник – адв. * – БАК, който поддържа и доразвива, изложените в жалбата доводи. Посочва, че към момента на задържането на неговия доверител не са били налице предпоставките за това, както и че същият не е разбирал какво му е разпоредено.

Ответникът по жалбата се явява лично в първото съдебно заседание по същество по делото, като посочва, че заповедта е законосъобразна.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената форма и е придружена от необходимите приложения. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът прие за устнаовена следната фактическа обстановка:

На 01.09.2021 г. бил получен сигнал за паркирал камион на плажната ивица в местност „Алепу“. На място първоначално отишли св. Г. Д.- служител в РУ-Созопол и *-полицай в ПУ-Искър към РУ-Долни Дъбник при ОДМВР Плевен, която към датата била командирована в РУ-Созопол. На място служителите установили МПС, което било паркирано на пясъка на плажната ивица, което било управлявано от жалбоподателя В. Х.. На мястото било и лицето, порадло сигнала. На английски език било обяснено на Х., че се намира на забранено място и че следва да премести автомобила. Той се опитал да го стори,

но не могъл. Междувременно ня място пристигнали и полицейските служители Д. Д., С. С. и В. Д.. Те също разговаряли с Х. на английски чрез *. Д. указал на Х., че следва да го придружи до служебния автомобил за съставяне на акт за извършено административно нарушение, но Х. отказал, при което бил задържан в 20:50 часа на 01.09.2021 г. и отведен в РУ-Созопол.

Там била съставена и съответната документация по задържането, която била преведена чрез преводач на задържаното лице, което впоследствие било освободено в 20:45 часа на 02.09.2021 г.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл. 53 от ЗМВР в границите на предоставената му съгласно чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР компетентност.

Спазена е предвидената от закона форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата й. Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, дата на раждане и адресна регистрация, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл. 63, ал. 3 и 4 и чл. 64 от ЗМВР и му е предоставено копие от заповедта.

Заповедта е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, като е посочено, че след ясно издадено устно разпореждане да измести личното си МПС от защитена зона „Дюни“ в района на местност „Алепу“, жалбоподателят отказва да дойде с полицейските служители до служебния автомобил, за да му бъде съставен АУАН за извършено нарушение.

Заповедта е издадена като е посочено правно основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, според която разпоредба полицейските органи могат да задържат лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. От нея е видно, че по отношение на жалбоподателя към момента на задържането му и издаването на заповедта са налице такива данни, посредством описание на конкретното разпореждане на органа и конкретното поведение на задържаното лице.

Съгласно чл. 142, ал.1 от АПК - съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Това съответствие е неразривно свързано с установяването на фактическите основания за издаване на акта. Към момента на издаване на оспорената заповед за задържане, по мнение на настоящия състав, Х. съзнателно е попречил на полицейските органи да изпълнят задълженията си- а именно не е отишъл до служебния автомобил, за да му бъде съставен АУАН за извършено административно нарушение.

Това се потвърждава както от писмените доказателства, така и от събраните по делото гласни такива. По делото е приложена на л. 35 докладна записка, изготвена от Д. Д., която представлява официален документ и съгласно чл. 179, ал. 1 от ГПК (по силата на препращащата разпоредба на чл. 144 от АПК) има доказателствена сила за направените пред органа изявления, както и за извършените от него и пред него действия. В нея е описано именно, че жалбоподателят е отказал да дойде до служебния автомобил, за да бъде изготвена съответната документация. Доказателствената сила на тази докладна записка не се оборва, а напротив, подкрепя се от показанията на всички разпитани по делото свидетели- Г. Д., В. Д. и С. С..

Показанията на горепосочените свидетели са съществени в още една насока, свързана с едно от основните възражения- дали задържаното лице е разбирало какво му е указано, предвид обстоятелството, че е чужд гражданин. По мнение на съда безспорно се установява,

че Х. е разбрал всячки отправени към него разпореждания, като комуникацията се е осъществявала на английски език. На първо място, св. Д., който е пристигнал първоначално, сочи, че със съдействието на лице, което е подало сигнал до полицията, на Х. е обяснено, че се намира на забранено място. Жалбоподателят е заявил, че съжалява, а също така си е представил и документите. Св. Д. и С. пък посочват, че след това, когато служителката * е превеждала, видимо Х. е разбирал както му се говори. Д. посочва, че Х. е отговарял, като дори посочва, че му е било предложено да се извика багер, който да изтегли автомобила, но жалбоподателят отказал. Всичко това сочи, че макар комуникацията с немския гражданин да се е осъществявала на английски език, последният е разбирал какво му е било казвано, респ. какво му е било разпореждано. От това следва и изводът, че е налице признакът от основанието по чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, а именно- лицето съзнателно да е пречило на органа да изпълни задълженията си. Жалбоподателят е разбирал всички разпореждания, но е отказал да ги изпълни, при което е нямало как полицейските служители да пристъпят към съставянето на АУАН за извършено административно нарушение.

Настоящият състав намира, че в случая не е налице нарушаване на принципа за съразмерност при упражняването на правомощията на администрацията. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че безспорно е налице пречене на полицейски орган да изпълни задълженията си. Освен това, полицейските органи са искали да съставят АУАН за извършено по тяхна преценка административно нарушение, т.е. целта е била да се ангажира административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. Видно е, че се касае за чужд гражданин, за който няма данни да пребивава продължително на територията на страната, като последващото му установяване с цел инициране на административнонаказателно производство би било много трудно.

С оглед горното настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената заповед за задържане е законосъобразна, поради което жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

По делото са изплатени от бюджета на съда пътни разноски в общ размер на 73,19 лева на св. * Д. (л. 41) и св. С. С. (л. 47), като с оглед изхода на делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да ги заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на БРС.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Х. /*/, *, чрез пълномощник – адв. * - БАК, против заповед за задържане на лице рег. № УРИ 346 33-119/01.09.2021г., издадена от Д. Б. Д.- полицейски служител в РУ-Созопол.

ОСЪЖДА В. Х. /*/, *, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд-гр.Бургас, сумата от 73,19 (седемдесет и три лева и деветнадесет стотинки) лева – разноски в съдебно производство, както и държавна такса в размер на 5.00 (пет) лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд

– гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____